

Trek mij, wij zullen U nalopen

Hooglied 1:4

'Trek mij, wij zullen U nalopen'. Zo spreekt de bruid in het Hooglied. Wat een heerlijke woorden! Wat een verlangen naar Christus drukt zij uit! Hoe dierbaar moet Hij voor het hart zijn, als men zo kan spreken. Hier wordt bevestigd dat ons verlangen Christus te leren kennen, zal toenemen naarmate wij Hem meer kennen. Hoe dichter wij bij Hem zijn, des te meer zullen wij begeren nog dichter bij Hem te zijn. Niemand op aarde kende Hem zo goed als de apostel Paulus, en toch zegt hij: '... om Hem te kennen'. Niemand van al de heiligen was zo zeker van de overwinning als Paulus, en toch zegt hij: '... opdat ik Christus mag winnen'. Hoewel hij een gevangene in Rome was, kon hij echt zeggen: Te leven is voor mij Christus, en te sterven gewin'.

Er is zo'n rijkdom van heerlijkheid voor ons in Christus, dat wij die nooit kunnen uitdiepen. Ja, hoe meer wij die heerlijkheid aanschouwen, des te onbegrijpelijker zal zij ons voorkomen. Hoe meer wij de volheid van Zijn liefde voelen, des te meer zullen wij in staat zijn om vanuit de grond van ons hart uit te roepen: 'Zij gaat de kennis te boven'. Daar zijn hoogten en diepten, lengten en breedten die wij nooit kunnen begrijpen. En er wordt zo'n vreugde in Zijn tegenwoordigheid gevoeld, dat wij zelfs tijdens het genieten naar nog meer gemeenschap verlangen.

Trek mij, wij zullen U nalopen'. Zo ook in Psalm 63: 'O God! Gij zijt mijn God! ik zoek U in de dageraad; mijn ziel dorst naar U; mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water ... Mijn ziel is aan U verkleefd; Uw rechterhand ondersteunt mij'(vs. 2,9). Heerlijke woorden! Kunt u, o mens, ook zo tot uzelf spreken? Kent u dit verlangen als uw eigen ervaring? Onderzoek al uw woorden en daden voor de Heer, en laten uw wegen rechte paden zijn.

Maar wat een heerlijk onderling verband is er tussen het trekken van de Heer en ons nalopen! Wij zullen U nalopen'. De Heer Jezus, en de Heer Jezus alleen is hier het Voorwerp dat gezien, gevolgd en nagelopen wordt. Het zijn niet onze daden, onze liefde, ons geloof, evenmin als die van de edelste mens op aarde. Hij, Hij alleen is het, zoals het zo mooi wordt gezegd in de zestiende Psalm: Ik stel de HEERE gedurig voor mij'. Niet soms, maar gedurig. Niemand is dit zo waard als Hij, Die ons kocht door Zijn bloed. Hem komt al onze liefde toe, Hem behoort geheel ons hart, geheel ons leven, onze gehele kracht. O, wat een gelukkige weg zouden wij bewandelen als dit altijd zó bij ons was! Hoe afgezonderd zouden wij zijn van alles wat niet uit Hem is!

Maar er is een ander punt van groot belang. Hij Die trekt, gaat ons voor. De Heer gaat Zijn volk vóór in de woestijn; Hij ziet het gevaar en gaat het tegemoet voordat wij het naderen. Ook worden wij door Hem verlost van duizenden gevaren die wij niet eens opmerken, waar wij niets van weten. 'En wanneer Hij al Zijn eigen [schapen] uitgedreven heeft, gaat Hij voor hen uit; en de schapen volgen Hem; omdat zij Zijn stem kennen' (Joh. 10:4).

Wordt ons door de vijand iets in de weg gelegd, zodat wij zeer gemakkelijk zouden struikelen of vallen, dan is onze Goddelijke Leidsman daar, Die de hinderpaal ziet, ons op een ander pad brengt, zodat wij aan de listige aanslagen van de vijand ontsnappen. Wat een voorrecht

om Hem tot Leidsman en Herder te hebben! Het oog van het geloof ziet Hem vooruitgaan, en het hart dat hem liefheeft, buigt zich voor Hem. Bij Hem alleen is vreugde en kracht te vinden. Hij alleen kan ons in staat stellen het smalle pad, dat naar de hemel leidt, te bewandelen. Dierbare Heer! Laat ons toch altijd en alleen achter U aan lopen.

C.H. Mackintosh